

telse imod: Bestadigelse ved Overhængen af Træer, det være sig af Skov eller af anden Beplantning, kunne Bestyrelserne forklaffe sig ligesaagodt som enhver anden Jordbruger, da Sagen behøver at finde sig i, at hans Naboers Træer hænge ud over hans Grund, Bestyrelserne ligesaalidt som nogen Anden.

Den ærede 1ste Landsthingsmand for 8de Kreds (Bonne) syntes at forudsætte, at en Deling af Hegnene paalangs istedetfor paatvers var lovlig. Derfor en saadan Deling overhovedet finder Sted, er det imidlertid ikke lovligt, men maa berøve paa en Misforstaaelse af Lovgivningens Bestemmelse, saafremt det da ikke støtter sig paa en privat Overenskomst; thi Forordningen af 29de October 1794 forudsætter heelt igjennem en Deling af Hegnene paatvers. En Deling af Hegnene paalangs vilde, hvis man vilde indføre den nu, have sine store Bøsskeligheder, skjøndt jeg erkjender, at det for visse Arter af Hegn vel kunde lade sig gjøre; jeg sigter herved blandt andre til Flækgrofter, brede Grofter og Vandløb. — Den Udvei, som det nævnte ærede Medlem antydede med Hensyn til § 8, at man istedetfor, at skulle kunne tvinges til at borttage sine fordærvelige Træer og Buske fra Hegnene blot skulde kunne tvinges til at betale for den Skade, som de gjorde, troer jeg i Virkeligheden ikke vilde blive meget afvigende fra, hvad jeg har foreslaaet. Jeg tvivler nemlig meget om, at ret Mange vilde finde sig i paa den omtalte Maade at betale Jordleie til Naboen for at have den Fornøielse at have Buske og Træer staaende paa deres Diger; det skulde da være, at det var ved en Have eller umiddelbart ved Gaarden. Det ærede Medlems Forslag vilde derfor vistnok føre til det samme Resultat som det, jeg, med rene Ord har foreslaaet, nemlig at Træerne og Buskene skulle kunne fordres borttagne.

Jeg skal slutte med paany at udtale, at jeg er fuldstændigt enig med de ærede Medlemmer, der have udtalt sig for, at Hegn paa mange Steder, ogsaa de store beplantede Hegn, ere til væsentlig Nytte, og at det vilde gjøre mig særdeles Dødt, om dette Lovforslag skulde kunne bidrage til, at deslige Hegn paa saadanne Steder forsvandt. Jeg frygter imid-

lertid ikke for, at dette vil blive Tilfældet. Men jeg er derimod ganske vist overbevist om, at den overveiende Deel af de beplantede Hegn vilde forsvinde paa mange Steder, men det vil kun være paa de Steder, hvor de nu ubetinget ere skadelige. — Jeg skal endnu tillade mig at give det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Haffner) den Oplysning, at de Forsøg, der tidligere i det andet Thing ere blevne gjorte paa at faae indført Forandringer i Hegnlovgivningen, og at den Udvalgsbetænkning, der i den Anledning fremkom i det andet Thing i forrige Session, ikke ere gaaede i den Retning, som han for antydede, men netop i den Retning, hvori det foreliggende Lovforslag gaaer. — Jeg skal dog særligt med Hensyn til Bestemmelsen i § 8 nævne, at man dengang havde troet nærmere, at kunne præcisere, hvad der skulde anses for at være „uskadelig Benyttelse af Hegn“; men dette er virkelig Noget, der er saa lokalt, at jeg ikke troer, at det er muligt at præcisere det i en Lov. Jeg troer, at den eneste Måade, hvorpaa en saadan Bestemmelse kan blive kaalelig for Jordbrugeren, netop er at gjøre Bestemmelsen saa simpel som mulig og at lade der være et saa stort Spillerum, med Hensyn til Anvendelsen af samme, at man kan bøde og føie den efter hver enkelt Egn, ja, jeg kan sige, efter hver enkelt Plets Fornødenhed. Det er dette, som jeg her har havt for Øie ved det foreliggende Lovforslags Affattelse, og som jeg indtil videre tør haabe vil opnaaes derved.

Ordsagen: Jeg skal kun med Hensyn til den ærede Indenrigsministers Udtalelser tillade mig at bemærke, at jeg ingenlunde har overseet Bestemmelserne i Lovforslagets § 21. Jeg finder det ogsaa derved bekræftet, at en Henvisning til Landvæsenkommissionen kun kan finde Sted i det i § 16 omhandlede Tilfælde. Da jeg nu af den ærede Indenrigsministers Udtalelse har erfaret, hvad Meningen er med den Bestemmelse i § 19, som jeg, før berørte, kan jeg derhos heller ikke andet end yttre, at jeg maatte ansee det for ønskeligt, at Bestemmelsen blev affattet paa en saadan Maade, at man ikke kunde tage fejl af, at der derved sigtedes ikke til de med selve Land-